

Chương 633: Adelia Về Làm Dâu Gia Tộc Saint-Owan?

(Số từ: 3333)

Nguồn dịch: Eng

Trans: Tluc

13:06 PM 30/11/2023

Như Đại Công tước đã nói, tôi là một sự tồn tại kỳ lạ không có cảm giác báo thù.

Có rất nhiều người ghét tôi, đổ lỗi cho Ma Vương về mọi rắc rối của họ.

Tuy nhiên, một số người tin rằng nếu tôi là Hoàng tử của Ma giới đã bị con người tiêu diệt, thì việc tôi nuôi dưỡng những cảm xúc như vậy là điều đương nhiên.

Quyền hủy diệt loài người.

Nếu không phải tôi, thì ai khác có thể có quyền đó?

Sẽ là lạ nếu tôi không muốn điều đó.

Đó là lý do tại sao mọi người nghĩ rằng tôi tự nhiên mong muốn sự hủy diệt của nhân loại do động lực hoàn hảo và tràn đầy của tôi.

Nhưng thật bất ngờ.

Đại Công tước đã sẵn sàng cho cái chết.

"Ngay cả khi cậu giết tôi, xin hãy tha cho con gái tôi," ông định nói.

Không phải sự tức giận đối với tên trộm đã cướp đi con gái của mình đã khiến Đại Công tước có vẻ mặt dữ tợn.

Ông đã chuẩn bị sẵn sàng cho cái chết.

Đại Công tước là kẻ thù của tôi.

Ông ta có một người nên cố gắng giết ông, nhưng người đó cũng giữ đứa con gái quý giá của ông.

Vì vậy, ông nghĩ rằng mình sẽ phải từ bỏ mạng sống nếu nó được yêu cầu.

Khi biết rằng ngay cả Chiến Tranh Nhân Ma cũng không công bằng, Đại Công tước đã cảm thấy có lỗi với tôi.

"Nếu tôi làm chuyện như vậy, sau này tôi làm sao có thể đối mặt với con bé?"

"Là vậy sao?"

Đại Công tước gật đầu với một nụ cười yếu ớt.

Đó là một tình huống kỳ lạ.

Đại Công tước hắc đã không ngừng suy nghĩ về một vấn đề mà tôi chưa bao giờ nghĩ đến.

Harriet đã đi theo tôi.

Đại Công tước hắc đã tự hỏi liệu tôi đang lợi dụng Harriet hay tôi thực sự yêu mến cô ấy.

Nếu tôi trân trọng cô ấy, chẳng lẽ tôi cũng coi trọng con gái của kẻ thù của mình sao?

Tôi sẽ nghĩ gì về kẻ thù đó?

Ông ấy hắc đã dự tính điều đó từ lâu.

Đó là lý do tại sao ông ấy nghĩ rằng cuối cùng tôi sẽ đi đến điểm yêu cầu liên lạc.

Liệu ông có phải đưa ra một lựa chọn đau khổ, đánh đổi mạng sống của mình để đổi lấy sự an toàn của con gái mình không?

Nhưng trên thực tế, tôi đã đến với bộ mặt của một tên trộm đã bắt cóc con gái ông, lo lắng nhìn xung quanh.

Đúng rồi.

Từ quan điểm của Đại Công tước, ông ấy đã sẵn sàng chết khi gặp tôi.

Tuy nhiên, người lẽ ra phải giết ông ta lại run rẩy với khuôn mặt dường như đáng chết.

Đó hẳn là một cảm giác kỳ lạ.

Sớm muộn.

Sự im lặng kéo dài hơn 1 giờ là do Đại Công tước và tôi không có gì để nói với nhau.

Cả hai chúng tôi đều cảm thấy có lỗi với nhau.

Vì vậy, Đại Công tước đã rất ngạc nhiên khi nhận ra rằng tôi không hề có chút ý định báo thù nào.

"Khá là lạ; cứ như thể cậu thậm chí còn không có cảm giác mình là Ma vương."

Đúng thế.

Ngay cả từ quan điểm rằng một Ma vương ít nhất cũng nên có một chút mong muốn báo thù, thật kỳ lạ là tôi thậm chí không có nhiều như vậy.

"Trên thực tế, nó không khác nhiều lắm. Tôi không nhớ gì về thời gian làm Hoàng tử của Ma giới, và chính xác hơn khi nói rằng tôi được sinh ra một lần nữa vào ngày Chiến Tranh Nhân Ma kết thúc."

"Và thực tế là cậu cũng biết trước tương lai."

"Đó là một vấn đề đã mất đi ý nghĩa của nó bây giờ."

Không cần phải đề cập rằng tôi là Đấng Tạo Hóa.

Dù sao thì họ cũng sẽ không tin.

"Phải nhỉ..."

Như muốn nói rằng ông sẽ không cố gắng hiểu những gì mình không thể, Đại Công tước ngồi phịch xuống băng ghế.

Tôi tự hỏi liệu ông ấy có cảm thấy như thể 10 năm đã trôi qua không.

Thành thật mà nói, tôi cũng không đến nơi này với một trái tim nhẹ nhàng, nhưng Đại Công tước đã quyết định gặp tôi với một trái tim nặng nề hơn tôi nhiều.

Hơn cả những gì tôi tưởng tượng, các nhà lãnh đạo của nhân loại không còn lựa chọn nào khác ngoài việc sợ hãi tôi.

Đồng thời, họ nhận ra rằng họ không có lựa chọn nào khác ngoài việc thừa nhận tính hợp pháp của mong muốn trả thù của tôi.

Tôi nhận ra rằng hành động của tôi, không phải để tiêu diệt loài người mà để khuất phục họ, có thể được các nhà lãnh đạo coi là một hình thức tha thứ theo một nghĩa nào đó.

Đây có thể được coi là tin tốt chứ?

Trả thù không nằm trong trí tưởng tượng của tôi, vì vậy tôi thậm chí không thể xem xét nó. Thay vào đó, những người sợ Ma vương, không phải tôi, biện minh, giải thích và hợp lý hóa hành động của tôi.

Tôi đã ổn với điều đó.

Kẻ có quyền hủy diệt loài người đã chọn tha thứ và cai trị họ.

Một số có thể run sợ trước sự áp bức đó, nhưng những người khác có thể biết ơn lòng nhân từ và độ lượng của Ma Vương.

Giống như thái độ mà Đại Công tước đang thể hiện lúc này.

"...Tôi nghĩ tôi biết những gì cậu muốn."

Đại Công tước biết tôi sẽ nói gì ngay cả khi tôi không nói ra.

“Cậu cần sức mạnh của tôi nhỉ?”

—Kiến thức của Đại Công tước.

—Quyền lực của Đại Công tước.

—Và lãnh thổ của Đại Công tước.

Ở đó, có các thần dân.

"Đúng vậy."

Nói cách khác, mọi thứ của Công quốc Saint-Owan.

"Được rồi..."

Đại Công tước gật đầu.

"Nếu nó có thể là một sự chuộc lỗi nhỏ cho tất cả những tội lỗi mà tôi đã gây ra cho cậu và ma tộc, tôi cho rằng tôi nên làm điều đó."

"Con người lãnh đạo sẽ trở nên tồi tệ hơn."

"Điều đó không quan trọng chút nào."

Đại Công tước khẽ mỉm cười.

"Có một quy tắc ứng xử cho chúng sinh, và tôi chỉ đơn giản tuân theo quy tắc đó."

Đại Công tước, người nghĩ rằng mình vô tội, đã trở thành tội nhân.

"Tôi nghĩ rằng tôi đang làm theo quy tắc đó, nhưng cuối cùng, tất cả những suy nghĩ đó chẳng là gì ngoài sự kiêu ngạo."

Người luôn cho rằng mình phải đi đúng đường, kẻ cho rằng mình đã đi đúng đường, cuối cùng lại nhận ra mình đã đi sai đường.

Cuối cùng, Đại Công tước thừa nhận sự kiêu ngạo của mình.

"Vậy thì, tôi nên làm những gì tôi có thể bây giờ."

Ông ấy thừa nhận rằng niềm tin của mình rằng bản thân có thể nhận ra con đường đúng đắn là quá tự tin.

"Từ giờ trở đi, sức mạnh của tôi là của cậu."

Không ai luôn luôn đúng.

Mọi người đều như vậy.

Đại Công tước là một trong những người đó.

Công quốc Saint-Owan quyết định đứng về phía tôi.

Nó hoàn toàn khác với những gì tôi đã nghĩ.

Tôi đã lo lắng về điều gì sẽ xảy ra nếu Đại Công tước cố giết tôi.

Đại Công tước tin rằng ông phải hợp tác với tôi vì những tội lỗi mà bản thân đã phạm phải.

Quá trình này khác với những gì tôi tưởng tượng, nhưng tôi đã đạt được kết quả mong muốn.

"Thật tuyệt nếu có một bữa ăn trước khi rời đi, nhưng tôi đoán nó vẫn chưa sẵn sàng."

"À... vâng."

Có lẽ ông ấy đang nói về một kiểu chuẩn bị khác, không phải bữa ăn.

Đại Công tước có nói với vợ rằng ông ta chuẩn bị chết không?

Dù ông ấy có nói với bà ấy hay không, nếu tôi gặp vợ của Đại Công tước bây giờ, bà ấy có thể bị đau tim.

Bà ấy đã tận mắt nhìn thấy Harriet an toàn, nhưng vợ của Đại Công tước cũng sẽ sợ tôi, giống như Đại Công tước.

"Tôi sẽ giải thích, lát nữa lúc cậu trở lại, chúng ta có thể gặp mặt như lúc trước."

Tôi sẽ có thể gặp vợ của Đại Công tước sau khi ông ấy giải thích mọi thứ với bà ấy.

Giống như trước đây.

Lần đầu tiên đến Arunaria, tôi không khỏi cảm thấy hoài niệm khi nghĩ về cách mà Nữ Công tước và các anh trai của Harriet đã đối xử với tôi khi đó.

Vào thời điểm đó, nó vô cùng nặng nề.

Chúng tôi có thể quay lại như trước đây không?

Những lời của Đại Công tước bằng cách nào đó khiến trái tim tôi đau nhói.

Chúng tôi có thể quay lại như trước đây.

Vâng, chúng tôi có thể làm điều đó.

Ngay cả khi có những điều không thể hoàn tác.

Chắc chắn, những gì có thể được hoàn tác sẽ được hoàn tác.

"Nhân tiện, chắc hẳn cậu đã tìm thấy thứ gì đó của riêng mình. Có nơi nào trên vùng đất khắc nghiệt này có thể làm được điều đó không?"

"Có. Nó không lớn, nhưng..."

Thật ngạc nhiên hoặc ấn tượng rằng vẫn còn một nơi an toàn để cắm cò ở vùng đất khắc nghiệt này. Đại Công tước chậm rãi gật đầu.

Đại Công tước sẽ ổn thôi.

Ông không còn là người ngoài cuộc nữa.

Không, ông ấy chưa bao giờ thực sự bắt đầu với điều này.

"Nếu ông muốn, ông có thể đến thăm nơi đó."

Khi nghe điều này, đôi mắt của Đại Công tước mở to.

"...Thật sao?"

Ông ấy rõ ràng rất hào hứng với ý tưởng được tận mắt nhìn thấy nơi con gái mình đã sống.

Tôi là người cai trị.

Nếu tôi muốn làm điều đó, tôi sẽ làm điều đó. Thế vấn đề là gì?

Tuy nhiên, tôi nhớ lại những lời của Nữ Công tước (Yelena) mà tôi đã nghe cách đây không lâu.

‘Cậu sẽ làm gì nếu để một con sói vào mà không biết đó là sói hay cừu?’

Đại Công tước không chỉ là bất cứ ai.

Nhưng để Edina tiếp xúc với nhiều người sẽ rất nguy hiểm.

Ngay cả bây giờ, Rowan chưa bao giờ đến Edina.

"Tôi xin lỗi, nhưng tôi nghĩ đây không phải là điều mà tôi có thể tự mình quyết định..."

Cảm giác hơi tệ khi khiến ông ấy thất vọng sau khi nâng cao kỳ vọng của mình, nhưng có vẻ như đó không phải là vấn đề mà tôi có thể tự mình quyết định.

"Dù sao đi nữa, thỉnh thoảng Harriet có thể ghé thăm đây... Điều đó có thể..."

"Vâng, tôi hiểu những gì cậu đang nói. Có lẽ tốt hơn là tôi không nên biết. Tôi hiểu mà."

Đại Công tước dường như hiểu tại sao tôi lại thận trọng và gật đầu, như muốn nói rằng không cần phải xin lỗi.

Và có vẻ như ông ấy đã hài lòng với thực tế là tôi không đưa ra quyết định về Vương quốc của mình một mình.

Ồ, nghiêm túc đấy.

Không có gì ngạc nhiên khi Adelia cuồng si lên.

Đúng rồi.

Do bầu không khí nặng nề và nghiêm túc hơn tôi tưởng, tôi chỉ nhớ đến nó.

—Adelia.

Vấn đề với Adelia cứ luẩn quẩn trong đầu tôi và không chịu rời đi.

"...Không phải tôi nói là ổn sao? Không cần phải xin lỗi đâu."

"Không... Không phải đâu. Cảm ơn vì đã thông cảm."

Đại Công tước đã hiểu lầm.

Tôi nên làm gì?

Tôi đã biết rằng Đại Công tước Saint-Owan là một người cha yêu thương con, nhưng tôi cũng biết rằng ông ấy là một quý tộc thực sự và là một người tốt.

Tôi sẽ không nói bất cứ điều gì.

Nhưng tôi không thể giúp nó.

Có phải Đại Công tước thực sự không biết?

Tôi có nên ít nhất cho ông ta một gợi ý không?

"Dù sao thì, về Titan."

Đại Công tước khoanh tay trước lời nói của tôi.

"Sau này cậu làm bất luận cái gì, tôi hoàn toàn có thể phối hợp, nhưng là cho cậu Titan là không thể."

Không, đó không phải là những gì tôi muốn nói đâu.

Nhưng cuối cùng tôi sẽ phải thảo luận về việc sử dụng Titan.

"Như cậu và tôi đều biết, việc vận hành Titan là một vũ khí ma thuật phải được vận hành bởi Adelia, người từng là bạn cùng lớp của cậu. Tôi không thể tự mình vận hành Titan vì thiết bị có tên Master Orb yêu cầu cả hai chúng tôi."

Tôi đã biết điều đó rồi.

Tuy nhiên, cuộc trò chuyện tự nhiên dẫn đến chủ đề về Adelia.

"Và nếu cậu định sử dụng Titan trong một cuộc chiến..."

Rõ ràng là ý nghĩ về thiệt hại to lớn đã lướt qua tâm trí ông ta. Tất nhiên, với tư cách là một Công tước, ông ấy sẽ không có lựa chọn nào khác ngoài việc tuân theo nếu tôi muốn làm như vậy, nhưng cuối cùng, ông ấy sẽ không muốn đổ máu quy mô lớn.

"Không, không phải vậy. Tại sao tôi lại dùng nó cho việc đó?"

"Ah tôi hiểu rồi."

"Nếu nó không được sử dụng trong những tình huống quan trọng, thế là đủ."

"Đúng vậy. Nếu cậu thực sự cần sử dụng Titan, nó cũng sẽ khiến đứa trẻ đó gặp nguy hiểm... Thành thật mà nói, tôi không muốn điều đó."

Đúng vậy.

Titan có thể được kích hoạt với cả Công tước và Adelia.

Mặc dù nó gắn với một cơ chế an toàn, nhưng nó cũng có thể được coi là điểm yếu của Titan khi nó có thể hoạt động mà

không cần sự cho phép của bất kỳ ai nếu chỉ có hai người đó bị bắt.

Adelia có thể là một thiên tài, nhưng từ quan điểm của Công tước, cô ấy vẫn còn là một đứa trẻ.

Ông không muốn kéo cô vào cuộc tranh giành quyền lực giữa Darkland và Đế quốc.

Dù sao thì.

Bây giờ tên của Adelia đã được nhắc đến khá suôn sẻ, đó là một cơ hội.

"Hãy để Titan sang một bên... Kể từ khi nó xuất hiện... Ông biết đấy, Adelia."

"Ồ ừm."

"Cậu ấy... khỏe chứ?"

Thận trọng.

Không gây nghi ngờ.

Tôi muốn nghe Công tước nghĩ gì.

Tôi không có ý định thông báo nếu ông ấy không biết.

Tôi chỉ muốn kiểm tra xem Công tước có thực sự không biết hay không.

Trước câu hỏi của tôi, Công tước thở dài, "Hừm..."

"Vâng, Adelia rất thân với con út của chúng tôi, như cậu đã nói..."

Ông ấy dường như nghĩ rằng tôi hỏi vì yêu cầu từ Harriet.

Đây là một tin tốt.

"Mặc dù đi theo chiến trường không thể coi là sống tốt."

Hơi lạ khi hỏi cô ấy có khỏe không.

"Ngoại trừ sức khỏe của cô ấy, tôi cho rằng cô ấy có thể được coi là an toàn."

Tôi không muốn biết liệu cô ấy có an toàn hay không; Tôi muốn biết Công tước nghĩ gì về Adelia.

Tôi nên làm gì?

“Ông nghĩ sao về Adelia, Công tước?”

Tôi không biết!

Chỉ hỏi thôi!

"Tôi nhớ kỹ cậu có nói một lần."

"...Tôi?"

"Không phải cậu đã nói rằng cậu sẽ tạo ra thứ gì đó sẽ làm cả thế giới phải kinh ngạc tại Câu lạc bộ Nghiên cứu Phép thuật mà các cậu đã thành lập sao?"

Ah.

Đó là những gì ông ấy đã đề cập đến.

"Tôi nhận ra tầm nhìn của mình hẹp hơn nhiều so với cậu."

Cuối cùng, Moonshine và Power Cartridge đã được tạo ra.

Kết quả mà tôi dự đoán, mặc dù tôi không phải là một pháp sư, đã trở thành sự thật.

"Có phải đó cũng là một vật phẩm thuộc về tương lai mà cậu biết không?"

"...Đúng vậy."

"Thật thú vị khi một người biết trước tương lai nói về nó, nhưng vào thời điểm đó, không ai tin... Hoặc có lẽ, đó chỉ là bản chất của tương lai."

Ai sẽ tin ai đó nói về những sự kiện tầm thường xảy ra trong tương lai?

"Có những người tạo nên điều kỳ diệu. Adelia là một trong số đó."

Con người mà bản thân sự tồn tại đã là một điều kỳ diệu, gần như là một điều may mắn cho nhân loại.

Đó có lẽ là lời khen ngợi cao nhất mà Công tước có thể đưa ra.

Nhưng ngoài điều đó...

Tôi thực sự nên nói gì đây?

Giả vờ không quan tâm và hỏi những câu hỏi như vậy là vô cùng khó khăn.

‘Cậu ấy có giống con gái với ông không?’

Tôi không thể hỏi như vậy được!

"Tôi đã nghĩ rằng nếu mọi việc suôn sẻ và cô ấy không sao, tôi muốn đề nghị cô ấy trở thành một thành viên trong Gia tộc chúng tôi... Cậu nghĩ sao về điều này?"

"...Tôi vừa nghe nhầm hử?"

À ré...

Tôi nghe lầm sao?

Không đời nào?

"Cô ấy là một người bạn tốt của con út chúng tôi, vậy đó không phải là một điều tốt sao?"

Không, đó không phải là những gì sẽ diễn ra, điều này có nghĩa là?

Nó có thể là?

"Có vẻ như đứa con thứ ba của chúng tôi cũng khá thích Adelia."

Tôi đã muốn chết.

Bằng cách nào đó, sau khi trao đổi những lời còn lại với Công tước, tôi bước ra quảng trường với tâm trạng chán nản.

Thành thật mà nói, tôi không nhớ nhiều về những gì chúng tôi đã thảo luận sau đó.

“Bệ hạ...?”

Từ đằng xa, Eleris, đội mũ trùm đầu, chạy tới với vẻ ngạc nhiên.

"Có vẻ như không có gì sai, nhưng..."

Không...

Không có gì sai với tôi...

"Mẹ..."

"...Vâng? V-Vâng?"

"Mẹ ơi, con muốn chết quá..."

“Thưa, thưa Bệ hạ...?”

Mẹ!

Mẹ ạ!

Mặc dù Eleris không phải là mẹ tôi, nhưng cô ấy giống như một người dì tuyệt vời!

Waaah!

Tôi thà trở thành một đứa trẻ sơ sinh và quên đi mọi thứ đã xảy ra.

Thấy tôi đột nhiên khóc như một đứa trẻ, Eleris ôm lấy tôi với vẻ mặt bối rối.

“B-Bình tĩnh nào. Thần không biết chuyện gì đang xảy ra, nhưng...”

Eleris vỗ lưng tôi.

Tôi cảm thấy chóng mặt.

Tôi đã bị chóng mặt.

Và bây giờ tôi đã nghe thấy một cái gì đó thậm chí còn mất phương hướng hơn.

"Tò mò... Tò mò sẽ không giết được mèo, mà nó giết được người đây..."

“...Hử?”

Tôi quyết định không nói bất cứ điều gì khi tôi bước vào!

Tại sao tôi lại hỏi một câu hỏi vô nghĩa như vậy khi tôi ở bên trong đó chứ!

Ugh!

Tôi là một thằng ngốc.

Vâng.

<Trans Note>

Thì từ bất ngờ này đến bất ngờ khác :v

Liệu Adelia có tìm được đến tình yêu của mình không.

(Mọi người có thể ủng hộ tui có động lực ra chương nhé và mọi người có thể đọc tiếp tại Wattpad trước một chương với id tên @Tienlucc.)

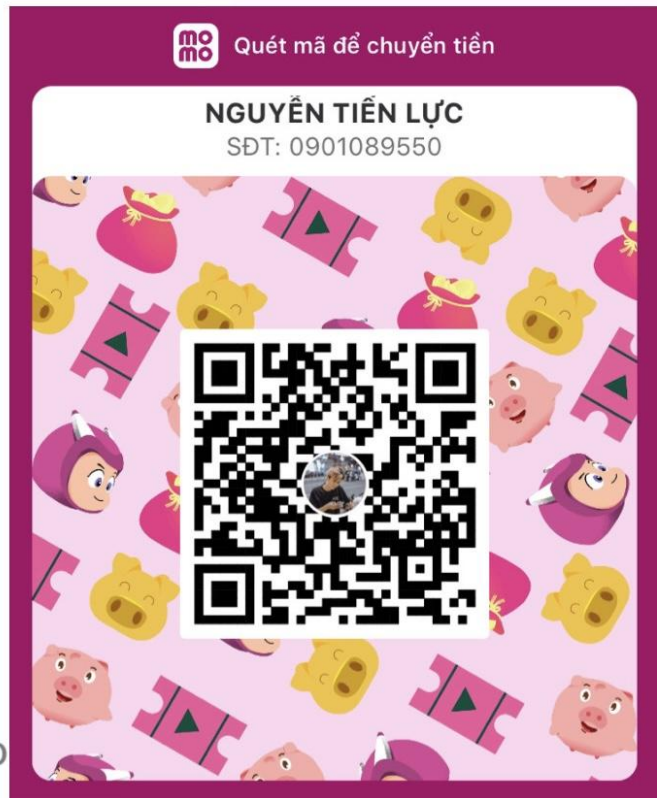
THẦY HAY CÁC BẠN CÓ THỂ ỦNG HỘ TÔI QUA:

NGUYEN TIEN LUC

6910814828

BIDV-CN DONG THAP PGD MY THO

Thanks For Reading